

NEWSLETTER

Atitudini și meserii la mâna a doua

-editorial, de Alin Potinche

În urmă cu ceva vreme, prin 2012, voiam să lansez un curs pentru colegii noștri asistenți sociali din zona Galați (și Brăila)...găsisem un partener local, o asociație care era interesată de oferta noastră (metode de educație non-formală), destul de rară în acea perioadă, și căutam un loc pentru desfășurarea celor 3-4 zile de lucru cu asistenții sociali. Recunosc, îmi doream ceva aproape gratis și mă uitam după spații ieftine, ca să nu fie nevoit asistentul social să plătească o taxă mare. S-ar putea spune că (și) atunci gândeam ca un asistent social... totuși, spațiile ieftine erau dosite, neîntreținute și substandard. (continuare pag. doi)

Gândește măreț, ca să reușești tot așa! (Cecy, as. soc. cercetător)

CUPRINS

pag. 1-2 Editorial

**pag. 3 Cronica
Galei**

pag. 4-8 Articole

**pag. 9 Ce spun
alții despre noi**

pag. 10 Evenimente

**pag. 11
Oportunități de
finanțare**

O amică, tot formator și ea, dar cu experiență în mediul corporate, m-a întrebat de ce nu închiriez o sală la un hotel central, ceva classy, cu pauze de cafea reală, nu de la tonomat, servită în pahare de plastic și cu mâncare gustoasă, nu meniul zilei la caserolă.

Câțiva ani mai devreme, în 2010, o prietenă, specialist în resurse umane, chemată de mine la una dintre activitățile unui proiect în care eram implicat atunci (inclusiv pe piața muncii a persoanelor cu dizabilități), îmi spune la sfârșitul sesiunii pe care tocmai o susținuse pentru grupul nostru țintă, că ar fi dispusă, în mod gratuit, să ofere câteva sesiuni de comunicare eficientă (și organizațională) echipei de implementare a proiectului... observase câteva lacune în comunicarea noastră (via e-mail) cu ea.

De curând, prin 2015, în timp ce promovam la Iași un concept foarte drag mie, Seara Asistentului Social (spațiu lunar de întâlnire la cafea/ceai al asistenților sociali cu studenții din domeniu), o fostă colegă de facultate, activă în piața de publicitate, care, ce-i drept nu practicase frumoasa noastră meserie (probabil niciodată), într-un context mai lung, a evitat să se autoidentifice public ca fiind asistent social... nu-i caut explicații la reacție, însă am fost plăcut surprins să vad că se oferă, de bunăvoie, să ofere sesiuni de "personal branding" cu asistenții sociali și studenții din zona Iașului.

Toate aceste situații îmi amintesc de cuvintele unei colege, școlită la Cluj, asistent social și cercetător - **"gândește măreț!"**

Da, noi - asistenții sociali, am uitat să mai gândim măreț! Sau poate nici n-am știut vreodată! Am tot acceptat să fim văzuți ca practicieni de meserii la mâna a doua; sunt situații când publicul larg ne percepe total greșit, însăși din denumire profesiei - „asistenți” - rezonând în urechea lor ca ceva neimportant.. și tot noi suntem cei care se simt rușinați..

Paradigma din ultimii ani (paradox pentru mulți „de pe margine”), coincide ca timp, întâmplător sau nu, cu preluarea conducerii CNASR de către președintele Buzducea, este Gala Națională a Excelenței în Asistență Socială.

Neabuzând de un clișeu mereu la modă în ultimul deceniu – Suntem prea săraci ca să ne permitem chestii ieftine – „suporterii” adevărați ai breslei noastre s-ar vedea îndreptățiți să fie nemulțumiți... „Le-ați rezolvat pe toate și vă lipsea Gala?!”

Haideți să redăm asistența socială asistenților sociali, specialiștilor! Haideti să redăm demnitatea asistentului social, profesionistului care știe cel mai bine să formeze rețele durabile, între clienții noștri și familie, resurse, comunitate și alte elemente utile lor, în mod conștient!

***"Încercați să spuneți cu voce tare:
EXCELENȚA ÎN ASISTENȚĂ SOCIALĂ!
Așa-i că sună deosebit?"***

Așa cum mi se spunea în 2012, să aleg o sală de curs - un loc frumos, unde asistentul social să se simtă bine, prețuit și, mai ales, demn, vă lansez provocarea de a fi în meseria voastră, în activitatea voastră, în interacțiunea cu prietenii sau cu rețeaua de actori sociali – demni! Demni măcar un minut ... în fiecare zi!

Gala Națională a Excelenței în Asistență Socială (încercați să spuneți cu voce tare: EXCELENȚEI ÎN ASISTENȚĂ SOCIALĂ! Așa-i că sună deosebit?) **este cel mai important eveniment dedicat, poate, celei mai importante profesii din istoria contemporană.** Gala reprezintă capătul de temelie în recunoașterea și prețuirea profesiei, în primul rând de noi, asistenții sociali!

În loc de încheiere...

Get Up, Stand Up, Speak Up for Your Rights!

O cronică a Galei...

A CONSEMNAȚ,
MIHAELA ZĂRNESCU - ZIARIST

Ajungem devreme la Ateneul Român. Clădirea, construită cu 130 de ani în urmă, devenită în timp un simbol al spiritualității românești, își așteaptă oaspeții. Încet, încet, atmosfera se animă: rând pe rând, în grupuri mai mari sau mai mici, apar tineri detașați, purtând povara unor cutii cu instrumente, apoi domni eleganți și sobri, îmbrăcați în costume, doamne distinse în ținute chic, colorate, primăvăratece, într-un fermecător contrast cu peisajul rece și banal, de iarnă, din curtea Ateneului. Oamenii se salută, se îmbrățișează, zâmbesc, semn că, deși vin din toate colțurile țării, mulți se cunosc și se bucură de reîntâlnire. Se fac poze în curtea Ateneului, în fața coloanelor reprezentative pentru clădirea inspirată din vechile temple grecești.

Înainte de începerea programului festiv în foaier se află câteva sute de oameni: asistenți sociali, reprezentanți ai unor organizații neguvernamentale, politicieni, ziariști. Observ un loc în care agitația este mai mare și grupul mai compact. Aici se află prof univ dr Doru Buzducea, decanul Facultății de Asistență Socială din cadrul Universității București, președintele CNASR, inițiatorul Galei și a unui șir lung de acțiuni menite să promoveze și să valorizeze profesia de asistent social. Alături de acesta, ceilalți "arhitecți" ai Galei, membri în conducerea CNASR: Diana Cristea, Aida Boldeanu, Cristian Roșu, Ioan Durnescu. Un panou uriaș, cu logo-ul Galei este principalul punct de atracție, toți cei prezenți încercând să facă fotografii reprezentative, spre aducere aminte.

Apropierea orei stabilită pentru începerea momentului festiv face ca, încet, încet, să se ocupe fiecare dintre cele aproape 800 de locuri ale Sălii de spectacol a Ateneului. Amfitrionul serii este, și de această dată, pro bono, Andreea Marin. Frumoasă, emanând căldură și bunătate, confirmă pe deplin apelativul de "zână" cu care au alintat-o fanii.

"Sunt onorată să fiu gazda Galei CNASR, un eveniment devenit tradiție, ce sărbătorește asistenții sociali din România, munca lor ce aduce atâtea schimbări în bine în viața celor din jur, profesioniștii care fac din pasiunea lor pentru ajutorarea celorlalți o adevărată meserie. Două recitaluri pe sufletul nostru vor fi un dar pentru sărbătorii în seara aceasta", a spus Andreea Marin, făcând astfel introducerea pentru primul dintre recitaluri, cel al Alexandrei Ușurelu alături de Muse Orchestra. Vocea adolescentină, curată și de o sensibilitate aparte a tinerei interprete nu a făcut decât să sporească emoțiile celor care așteptau premiarea.

A venit și momentul mult așteptat! Rând pe rând, la fiecare categorie, sunt prezentați cei ajunși în finală în urma voturilor online. Sunt aplaudați fără părtinire. Mă uit în sală și îmi amintesc un îndemn de pe pagina de socializare a președintelui CNASR, Doru Buzducea: "Fiți diferiți și faceți diferența acolo unde vă aflați!". În sală, aproape toți cei prezenți sunt oameni care, acolo unde lucrează, fac mult mai mult decât le impune fișa postului, stabilind noi repere și standarde în asistența socială. Este seara lor de glorie, o recunoaștere a muncii lor, recunoștință care ar trebui manifestată mai mult, mai des și nu doar din partea celor care lucrează în domeniu.

Premianții urcă, emoționați, pescenă. Și sunt din toată țara: din Vâlcea, Dolj, București, Arad, Bacău, Sibiu, Vaslui. Bucuria și emoțiilor premiați radiază de pe scenă, într-o atmosferă copleșitoare. Seara a continuat cu un recital oferit de Rusanda Panfili care, cu acorduri line sau tumultoase, născute din arcușul vioarei, a făcut sala să vibreze de o altfel de emoție.

Săptămâna aceasta, perioadă în care în întreaga țară au loc diferite manifestări desfășurate sub egida "Zilele Asistenței Sociale", am avut onoarea să fiu invitată la Gala Națională a Exceleței în Asistență Socială, eveniment organizat de Colegiul Asistenților Sociali din România (CNASR), cu scopul de a premia excelența în domeniu. Ajunsă la cea de-a V-a ediție, Gala a avut în acest an un impact covârșitor: pentru cele 18 categorii de premii au fost nominalizate 625 de persoane din întreaga țară, de la asistenți sociali până la ziariști și politicieni.

Site-ul galei a fost vizualizat de 1.627.920 ori, iar 250.000 de voturi online pe pagina <http://gala.cnasr.ro> au desemnat 70 de finaliști (asistenți sociali, personalități și instituții din domeniu) care au intrat în etapa de jurizare. În marea finală, în cursa pentru cele 18 premii, au rămas 54 de nume.

Pentru a doua categorie de premiere, pentru personalitățile care au susținut asistența socială, pe scenă, alături de Andreea Marin, a urcat președintele CNASR. La îndemnul acestuia, în ton cu denumirea campaniei „România se ridică în picioare pentru asistența socială”, cei prezenți în sală au făcut un gest simbolic: au aplaudat, în picioare, asistenții sociali prezenți în sală.

"Ceea ce noi vedem și ceea ce trăim astăzi este realitatea simțită și gândită cu mulți ani în urmă, când am îndrăznit să visăm pentru profesia noastră, când am îndrăznit să privim dincolo de zid, dincolo de bariere. Am plecat în 1990 de jos, de la o singură facultate de profil, astăzi avem 23 de facultăți pe întreg cuprinsul țării! Atunci existau câțiva asistenți sociali supraviețuitori și absolvenți ai Școlii Superioare de Asistență Socială „Principesa Ileana” din București, astăzi suntem 40.000. Atunci eram necunoscuți, astăzi CNASR cucerește întreaga țară ridicând-o în picioare pentru asistența socială!"

Președintele CNASR a acordat distincții de excelență pentru câțiva jurnaliști care s-au implicat în mod deosebit în susținerea campaniei de promovare și valorizare a profesiei de asistent social. A urmat lansarea unei colecții de DVD-uri, o "cinematecă" a edițiilor precedente a Galei, premiarea personalităților care au susținut asistența socială și, în final, un nou recital al Rusandei Panfili, de această dată împreună cu prietenii instrumentiști, cu care susține de obicei concertele.

"Ceea ce noi construim astăzi, construim pentru generațiile viitoare, căci, așa cum spunea Ștefan cel Mare, prin cuvintele lui Barbu Ștefănescu Delavrancea: "Moldova nu este a noastră, ci a urmașilor urmașilor noștri... Povestea continuă, povestea merge mai departe, iar viitorul se construiește astăzi, aici. Vă mulțumesc și vă asigur de aceleași eterne sentimente!"

Gala s-a încheiat, s-au stins reflectoarele, s-au închis ușile Ateneului, iar, a doua zi, fiecare participant a plecat spre casă, ducând ca dar prețios amintirea unei serii de neuitat și sentimental că ceea ce face nu numai că nu este inutil, dar este și apreciat la adevărata valoare.

„Timp penitenciar”

de Marcela Pop

Penitenciarul Satu Mare

„Ce este timpul?” este întrebarea la care, la un moment dat, fiecare dintre noi încearcă să găsească un răspuns. De cele mai multe ori este absolut dificil de găsit răspunsul potrivit. Aș îndrăzni să compar timpul cu un fluviu, care ne poartă pe toți, însă pe care fiecare dintre noi navighează cu mai multă sau mai puțină pricepere.

Unii preferă să nu țină cont de curgerea lui și încearcă să înoate împotriva curentului, își păstrează propriile principii, valori, credințe și nu se lasă influențați în niciun fel, în timp ce alții preferă să facă pluta, să se lase purtați de val. Ne folosim de timp ca de ceva material: îl exploatăm, îl câștigăm, îl pierdem, îl economisim, îl risipim, îl păcălim. Toate acestea sunt influențate de mediul în care ne petrecem viața, de experiențele pe care le trăim.

Oare care este răspunsul la această întrebare pentru individul privat de libertate? Ce sens și ce semnificație are timpul, ținând cont de experiențele omului care trăiește în spațiul de viață carceral? Cum exploatează timpul, cum îl câștigă sau îl pierde, cum îl economisește, cum îl risipește sau cum îl păcălesc persoanele private de libertate?

Enigma acestor întrebări poate fi elucidată în măsura în care cunoaștem caracteristicile mediului de viață carceral. Cert este că executarea unei pedepse privative de libertate face ca mediul carceral de viață să fie considerat un mediu străin, definit de alte sunete și alte mirosuri decât ambianța obișnuită.

Individul se trezește într-un spațiu nou, diferit de cel familiar, al locuinței sale; pereții i se par reci, săraci, deprimanți; alături de patul său sunt alte paturi, cu alți indivizi privați de libertate, cu care va trebui să conviețuiască până la punerea în libertate, asistând de multe ori la dramele acestora, sau suportând unele neplăceri inerente, sau angoase, provocate de unele momente existențiale ale celor din jur.

De cele mai multe ori există tendința de a lăsa uitării perioada trăită în acest mediu, de a o irosi fără a-i da vreo semnificație, de a o considera o perioadă care a fost răpită din viața individului, un timp în care fiecare să trăiască cu propria conștiință, un timp în care mintea joacă feste și singurătatea macină încet încet, un timp în care secunda să dureze o veșnicie. Mulți consideră a fi un timp ce trebuie șters cu buretele, perioadă ce trebuie executată, bifată, rezolvată. Aceste aspecte își pun amprenta asupra modului de percepere a timpului de către indivizii privați de libertate

Derularea activităților de asistență socială în spațiul de viață penitenciar își dovedesc utilitatea în măsura în care se subliniază principalele resurse pe care persoanele private de libertate le dețin, unicitatea fiecăruia în parte, valorile după care fiecare se ghidează, ajutând persoana privată de libertate să se perceapă ca fiind “om” cu principii, valori, resurse și abilități pozitive.

Asistența socială din penitenciar este esențială tocmai pentru a oferi individului privat de libertate posibilitatea de a da o însemnătate, o semnificație pozitivă perioadei de timp trăită în acest mediu, de a sprijini persoana privată de libertate în procesul de identificare și dezvoltare a abilităților sociale necesare unui comportament pro-social.

Fiecare dintre caracteristicile mediului de viață penitenciar își pun amprenta asupra individului, asupra percepției acestuia vis-a-vis de ceea ce înseamnă această perioadă pentru propria persoană. Cu alte cuvinte, spațiul are un rol important în conturarea viziunii asupra timpului și asupra utilității timpului.

Centrul Social de Urgență pentru Adulți – Adăpost de noapte Satu Mare

de Gabriela Deak

Serviciul Public de Asistență Socială Satu Mare furnizează servicii sociale persoanelor adulte fără adăpost, prin Centrul Social de Urgență pentru Adulți – Adăpost de noapte, o instituție socială cu o mare importanță în comunitatea sătmăreană, acordând o tipologie de servicii care nu se regăsește la niciun alt furnizor de servicii sociale din municipiu.

Primul Adăpost de noapte din Satu Mare a fost înființat în 1997, la inițiativa unei fundații locale. În perioada 2000-2005 Consiliul Local a finanțat serviciile oferite de această asociație, preluând integral activitatea Adăpostului în 2005, moment în care a trecut în subordinea SPAS Satu Mare. Numărul persoanelor fără adăpost fiind în creștere, SPAS a reabilitat și extins clădirea și serviciile destinate acestei categorii de beneficiari în anul 2008, prin [Programul de interes național Combaterea excluziunii sociale a persoanelor fără adăpost prin crearea de centre sociale de urgență](#).

Beneficiarii Centrului sunt persoane adulte fără adăpost, cu ultimul domiciliu în municipiul Satu Mare, fără venituri sau cu venituri mici, fără locuință sau fără posibilitatea de a-și achita o chirie, cu diverse dependențe, afecțiuni psihice, alte probleme de sănătate, relații sociale reduse, probleme de gestionare a resurselor financiare, abilități reduse de depășire a situațiilor de dificultate cu care se confruntă, lipsă acte, lipsă loc de muncă. SPAS vine în sprijinul acestor peraoane și prin acordarea de locuințe sociale și de necesitate.

Centrul dispune de 60 de locuri, 36 pentru bărbați și 24 pentru femei, paturile fiind amplasate în două dormitoare, la etaje diferite. Anual, sunt găzduite peste 160 de persoane, numărul mediu lunar în 2017 fiind de 40 de persoane. Comparativ cu anii trecuți, a scăzut semnificativ acest număr. Media de vârstă a beneficiarilor este de 50 de ani.

Scopul nostru este reintegrarea socială și îmbunătățirea calității vieții persoanelor adulte fără adăpost prin următoarele activități:

[cazare pe timp de noapte și supraveghere; îngrijire personală; pregătirea și servirea hranei; consiliere socială și informare; consiliere psihologică și suport emoțional; consiliere profesională; program de prevenire, recreere și socializare; asistență medicală primară.](#)

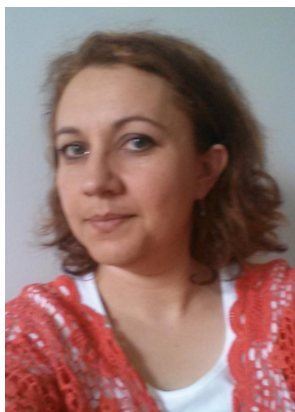
Serviciile sunt furnizate de către o echipă multidisciplinară formată din: coordonator, 2 asistenți sociali, 3 asistenți medicali, 3 lucrători sociali, 3 infirmieri și 3 paznici.

Beneficiarii sunt implicați în diverse activități care au ca și obiective socializarea, crearea sentimentului de împlinire și satisfacție, dezvoltarea atenției, dispariția descurajării, păstrarea sau formarea obișnuinței activităților zilnice, diminuarea complexului de inferioritate creșterea încrederii în capacitățile proprii.

Una dintre cele mai apreciate activități de către beneficiari, este grădinăritul, care a fost conceput ca un program de terapie ocupațională. Astfel, în perioada martie-octombrie persoanele cu o capacitate restantă de muncă fizică, participă la cultivarea de legume care sunt consumate de către toți beneficiarii Centrului.

Lipsa adăpostului este una dintre cele mai severe forme de excluziune socială. Responsabilitatea soluționării acestei problematice este a noastră, a tuturor. În același asentiment este și o parte importantă a comunității locale, care prin intermediul persoanelor fizice dar și al unor asociații sau furnizori privați de servicii sociale, contribuie zi de zi, alături de Centrul Social de Urgență pentru Adulți, la creșterea calității vieții și crearea de oportunități pentru o reintegrare reală a acestora.

Sorina Corman,
asistent social principal
“Bobic și Corman” SCPAS,
lector univ. dr.
Universitatea “Lucian Blaga”
din Sibiu

**În 2017, la Gala Excelenței
în Asistență Socială am
reușit să primesc premiul
pentru promovarea
profesiei libérale de
asistent social.**

**A fost cea mai mare
distincție profesională
la nivel național!**

Despre bucurii și griji din viața de asistent social

Acest eseu, deși presărat cu aspecte tehnice din viața mea, se vrea a fi o invitație la depășirea barierelor sociale, la valorizarea asistentului social, a muncii acestuia și în același timp, o provocare în domeniul asistenței sociale la implicarea în activități inovative și creative care să demonstreze importanța și frumusețea acestei profesii. Nu intenționez să vă fac mărturisiri despre cât de greu a fost, nici despre temerile și obstacolele ce cu greu am reușit să le depășesc pentru că toate acestea au dispărut din mintea mea în fața bucuriei “reîntoarcerii în teren”, acolo unde asistentul social are rolul central.

Sunt asistent social și sociolog, doctor în sociologie. Am profesat ca asistent social într-un ONG (ARAPAMESU din Sibiu), apoi în DGASPC Sibiu, în cadrul serviciilor Monitorizare și Programe, proiecte. Am lăsat activitatea practică din domeniu, pentru cea de cadru didactic în învățământul superior, la Universitatea “Lucian Blaga” din Sibiu, acolo unde și acum se desfășoară mare parte din viața mea. Îmi place să fiu dascăl și să le împărtășesc studenților mei din bucuriile aduse de această profesie.

În sufletul meu, dorul pentru activitățile practice, pentru munca de teren, a fost tot mai profund și așa am hotărât, la începutul anului 2016 să îmbin teoria cu practica și să deschid împreună cu prietena și colega mea Viorica Bobic, societatea civilă profesională “Bobic și Corman” SCPAS. A fost un început greu, ne-am lovit de multe greutăți dar le-am depășit prin consultarea cu alți colegi precum Emilia Sorescu, Mihaela Motoc sau Marius Voj.

Am învățat că orice problemă are soluții și lucrurile, treptat s-au aranjat. Mulți furnizori de servicii sociale aveau nevoie de acreditare, iar serviciile lor aveau nevoie să fie licențiate și acest fapt a fost pentru noi o oportunitate: le-am oferit serviciile noastre iar rezultatele nu au întârziat să apară. Am avut emoții și mai am și acum, la fiecare dosar depus la minister, la fiecare vizită a Inspecției Sociale în teren, acolo unde trebuie să ne prezentăm “ca la carte”.

Mulți dintre colaboratorii pentru care am desfășurat servicii sociale în vederea licențierii au ales să continue activitățile de asistență socială frunizate, tot cu noi. Au fost la finalul anului 2016, 18 contracte de prestări servicii și m-am angajat 4 asistenți sociali.

Și azi, când scriu aceste rânduri, fac aceleași activități: predau la universitate la specializările asistență socială, sociologie și resurse umane și coordonez activitatea la SCPAS. Îmi place ceea ce fac și îi invit pe toți cei care iubesc asistența socială, să nu ezite să meargă mai departe, atunci când e greu, să creadă în ei și în menirea lor de a oferi servicii cu profesionalism celor aflați în situații de vulnerabilitate socială.

Asistent Social Principal,
C.S.R.N.A, Huși
Andreea Beatrice Cocoș

Pentru mine, dizabilitatea este o poveste, o poveste despre viață, suflet, putere, încercări, tăceri, revolte, vise, “priviri insistente”, etichetare, în final, o poveste despre oameni.

Dincolo de un termen, se află un om, un om frumos, care la un moment dat se luptă cu sine, cu alții și cu o societate, care de cele mai multe ori, nu este pregătită, nu știe sau nu vrea să privească dincolo de aparențe.

DIZABILITATEA ÎNTRE “NORMALITATE” ȘI ATITUDINE

Povestea aceasta începe acum mulți ani, când am ales o profesie pe care am privit-o ca pe o provocare, în dorința mea de a înlătura bariere și atitudini retrograde, dar și din necesitatea unei societăți aflate într-un moment de transformare, la acea perioadă, în 1998, când fiecare căuta să construiască o societate mai bună, pentru el și pentru semenii.

Apoi, timpul mi-a arătat că de fapt, Asistența Socială m-a ales pe mine și nimic din ce am parcurs până acum nu a fost o întâmplare. Așa am învățat că dincolo de un dosar, de teorie, de terminologie se află un om, care merită să îl descoperi, un om cu trăiri, cu familie, cu probleme, un erou care luptă zi de zi cu noua lui situație, luptă să rămână el însuși și să dovedească și altora că este tot el, cel de dinainte. Granița aceasta dintre normal și dizabilitate, fie ea psihică, fizică, neuromotorie, etc, o reprezintă doar acel moment când ai percepții eronate, despre cum ar putea fi adevărata realitate. Totul este până la urmă, o problemă de percepție, fie cum te raportezi la tine și societate, fie cum se raportează alții la dizabilitate.

Acum știu sigur că “Singura dizabilitate în viață este o atitudine greșită” (Scott Hamilton). Este o realitate pe care o vedem zilnic, o simțim, o trăim.

Felul în care ne privesc alții, ne obligă permanent să ne reevaluăm personalitatea, și astfel, intrăm în conflict cu o stare lăuntrică, care debusolează și pune piedici rolului social. De aici și dificultatea reinserției sociale a persoanelor cu dizabilități. Rolul nostru, ca specialiști este de a identifica resursele interioare particulare ale fiecărui beneficiar, și de a-i dezvolta o conduită de percepție, care să faciliteze accesul nemijlocit la resursele societății. Avem acea datorie de a fi agenții unei schimbări de mentalitate, la nivel de comunitate, pentru accesibilizarea serviciilor sociale. Până la urmă, nu este vorba numai de politici sociale, cât, mai ales, despre înțelegerea unui stări de vulnerabilitate, pe care o poate trăi oricine, la un moment dat.. Acest episod face diferența între o stare de normalitate și o stare de “ inabilitate ”, aceasta din urmă, fiind o consecință a unei lumi aflate într-o continuă schimbare, în care pericolele sunt la fiecare pas.

Statistica din ultima perioadă, poziționează România printre fruntașe la incidența bolilor cardio-vasculare, iar AVC-ul este un diagnostic din ce în ce mai frecvent apărut la vârste tinere, în rândul populației active. Consecințele unui AVC necesită recuperare de durată, implicarea unei echipe pluridisciplinare în procesul de recuperare dar și implicarea familiei.

Centrele de Recuperare Neuromotorie au apărut ca o necesitate pentru comunitate și permit aplicarea conceptului de noninstituționalizare, prin care beneficiarul este menținut în mediul său familial, la un nivel cât mai apropiat de normalitate.

Noi sprijinim beneficiarul să mențină legăturile sociale, pentru creșterea gradului de independență și promovăm egalizarea șanselor pentru fiecare. Și aceste principii căutăm să le extindem la nivel de comunitate și individ. Există prejudecăți, reticențe, pe alocuri, indiferență, dar sunt convinsă că putem înțelege dincolo de circumstanțe și că avem resursele necesare pentru o schimbare de atitudine, prin implicare activă.

În consecință, cred că, normalitatea și dizabilitatea, nu sunt neaparat termeni antitetici, ci, mai degrabă o atitudine subiectivă, raportată la realitate. Dar realitatea fiecăruia dintre noi, poate deveni o realitate comună, dacă ne străduim să înțelegem mai profund și realitatea celuilalt.

O viață de poveste

DIANA-ELENA LUNGU

Am 32 de ani, sunt din municipiul Roman județul Neamț și sunt asistent social debutant la Complexul de Servicii ROMANIȚA din Roman.

Lucrez în cadrul acestui complex de 8 luni și mă ocup de copiii cu dizabilități care sunt orientați școlar către centrele școlare pentru educație incluzivă din județul Neamț.

Dar până să ajung aici, drumul meu a fost lung, anevoios și plin de provocări. Am terminat Facultatea de Filosofie și Științe Social Politice specializarea Asistență Socială din cadrul Universității Alexandru Ioan Cuza - Iași în anul 2008, iar din octombrie 2008 am urmat cursurile masteratului Familia și Managementul resurselor familiale din cadrul aceleiași facultăți și universități până în anul 2010.

Am învățat cu drag și am absolvit cu brio, chiar din primul an de facultate am avut bursă de studiu, ca mai apoi să obțin bursă de merit pentru rezultate foarte bune. În anul I m-am înscris la ASCOR Iași ca voluntar, apoi a urmat CARITAS Iași, HOLT Iași, DGASPC Iași și alte instituții. Mă dedicam cu sufletul și mintea pentru că, încă din anii liceului mi-am dorit să urmez acest drum - să fiu asistent social, să fiu în mijlocul oamenilor, al copiilor cu nevoi speciale.

Meseria de asistent social este o vocație, o dăruire sufletească față de semeni și speranță, curaj și credință. În cele ce urmează vă voi povesti cum a decurs traseul meu până a fi asistent social. În luna martie 2009 m-am angajat la un call center în Iași program part-time pentru a avea un bănuț în plus-știm cu totii că studenții au multe idealuri și puține fonduri-eu eram practic operator vânzări prin telefon în limba italiană. Parcă ar fi fost ieri, am lucrat acolo până în iulie 2009 când s-a terminat anul universitar. Apoi în mai 2010 când eram în ultimul an de master m-am angajat tot la un call center în Roman în limba italiană. Și am lucrat acolo până în mai 2011, când firma a dat faliment. Îmi amintesc că mai apoi din septembrie 2011 m-am dus la Bacău cu serviciul tot la un call center. Iar acolo am lucrat până în mai 2012.

A fost o perioadă în care zi de zi sufeream tot mai profund deoarece simțeam că mă îndepărtez de ceea ce îmi doream, de meseria pentru care m-am pregătit teoretic 5 ani, pentru că practic asistența socială este imprezvizibilă și zi de zi apare ceva nou. Dar din mai 2012 m-am angajat ca asistent social la o fundație din Roman. Eram așa de fericită, simțeam că avea să mi se împlinească visul arzător ce se zbătea în sufletul meu. Însă perioada de aproape 6 luni cât am lucrat acolo a fost doar o iluzie, întrucât nu am făcut asistență socială nici măcar o zi. Cei din conducerea fundației mi-au trădat încrederea și propriile așteptări. Ar trebui să scriu un roman pentru a povesti cu lux de amănunte activitatea mea cotidiană de acolo.

În octombrie 2012 am decis să plec în Italia cu soțul meu, simțeam ca nu îmi voi putea contura visul aici niciodată. Deși plecam într-o țară străină pentru mine, eram decisă să fac ceva cu diplomele obținute la Iași, m-am zbatut să obțin tot felul de echivalări, legalizări și apostile pentru a-mi fi recunoscute la nivel european. În Italia am stat în Lucca- Toscana timp de 4 ani și deși m-am dus și la Universitatea din Pisa deoarece doream să îmi pot desfășura activitatea în asistență socială am fost respinsă peste tot. Așa că în acești 4 ani de Italia am lucrat îngrijitoare la o bătrână câteva luni, apoi am ca femeie de serviciu la o firmă de curățenie- îmi amintesc că începeam programul la ora 5.00 dimineața și terminam seara la 17.00-18.00. De multe ori ajungeam acasă obosită și plângeam întrebându-mă cum trebuie să fac și unde să mă mai duc să fiu ascultată, să fiu luată în seamă. În străinătate viața nu e deloc ușoară, chiar dacă ai studii superioare nu ți le ia nimeni în considerare. Am cheltuit foarte mulți bani cu tot felul de acte, în speranța că voi putea găsi un job ca și translator sau chiar mediator cultural măcar, dar nimic....doar speranțe...

Anul 2016, luna aprilie, m-a readus definitiv în țară cu familia și m-am angajat ca muncitor necalificat la o fabrică ce produce airbag-uri pentru mașini.

Îmi era foarte greu să accept, de aceea am început să iau inițiativă. În decembrie 2016 am depus dosarul la o instituție publică din Roman pe post de asistent social, culmea e că am luat cel mai mare punctaj la scris și candidata cu cel mai mic punctaj la scris m-a depășit la interviu și a intrat ea pe post. Apoi am mai avut încă 2 examene la Roman aceeași situație: luam cel mai mare punctaj la scris, eram a doua la interviu- înțelegeți voi posturi cu dedicație așa spune eu. Iar la fabricuța unde eram am depus nenumărate CV-uri pentru un post la resurse umane sau asistent manager, dar nicio șansă, posturile erau dinainte aranjate, însă aici am evoluat din muncitor necalificat în șef de linie în aproximativ 10 luni și am stat până în iunie 2017.

Șansa cea mare s-a ivit în mai 2017 când am văzut pe site-ul DGASPC Neamț scos la concurs postul pe care sunt eu angajată acum. Parcă mai ieri era. Mi-am pregătit imediat dosarul, l-am depus și apoi m-am apucat să învăț. Simțeam că aceasta este șansa mea, ca atunci când ai o presimțire că se va întâmpla, se va adevăra. Așa a fost și în cazul meu. Am plâns de bucurie când am aflat că am reușit, nici nu aveam curaj să îmi văd rezultatele, îmi amintesc că mama m-a sunat să îmi spună ce rezultate am obținut.

Cel mai frumos lucru în activitatea mea de zi cu zi este că sunt înconjurată de copii și, deși sunt cu nevoi speciale sunt deosebiți, iar noi avem datoria morală și legală să le fim mereu alături, să îi susținem și să îi ajutăm. Copiii sunt viitorul nostru iar noi trebuie să luptăm mereu să le apărăm drepturile și interesele.

Profil de voluntar

MARIA MACREA

Pot să afirm că am învățat, până acum, să lupt pentru lucrurile în care cred cu adevărat, considerând că rolul nostru de oameni, de creație divină, este acela de a radia iubire față de cei dragi și solidaritate față de cei încercați de soartă.

Iar acest efort trebuie susținut, trebuie replicat și, mai ales în fața celor tineri, trebuie accentuat prin exemplul personal. România, acum, duce lipsă de valori, lipsă de oameni pe care să îi oferim drept model generațiilor de tineri, nu de puține ori dezorientați, aflați într-o societate atât de superficială și iluzorie. E nevoie ca societatea să opereze o schimbare a mentalităților, de la infamul moment actual focalizat pe individualism spre o mai mare solidaritate, unitate, elemente care oferă protecție vieții.

Anul trecut, mi s-a acordat premiul "Politicianul Anului 2016" la Gala Națională a Excelenței în Asistență Socială, de către CNASR, pentru proiectele sociale realizate, în calitate mea de președinte al Organizației Femeilor Social Democrate din Cluj-Napoca. Cred că, cel puțin din punct de vedere politic, realizarea mea cea mai mare a fost aceea de a fi un "politician altfel", reușind ca prin munca mea să trezesc conștiințe și să dau o față umană politicului, văzut prea des doar sub spectrul intereselor și jocurilor obscure. Proiectele "Bucate cu suflet", "Căsuța Bucuriei" sau "Picnic între prieteni" sunt edificatoare în acest sens, ele fiind apreciate și adoptate la nivelul comunității clujene, pentru că au atras numeroși voluntari, din toate mediile sociale. Cel mai mult m-a bucurat implicarea tinerilor, precum a studenților Universității Tehnice din Cluj-Napoca, universitate în cadrul căreia îmi desfășor activitatea profesională. Împreună cu ei am dezvoltat proiectul "Din suflet de student", care se adresează copiilor proveniți din medii sărace, cu scopul de a-i sprijini din punct de vedere material, dar, mai ales, de a promova în rândurile lor importanța educației și a studiului în construirea unui viitor mai bun.

În toate aceste proiecte am pus mult suflet și iubire, dar unul dintre ele m-a cucerit definitiv, prin dorința dusă până la încăpățănare, de a lupta cu destinul și de a-i schimba traiectoria. Este vorba de Casa de Copii Căsuța Bucuriei, a cărei misiune este de a oferi celor 10 copii abandonați, găzduire, îngrijire, educație și pregătire în vederea reintegrării sau integrării familiale și socio-profesionale.

Am început activitatea de voluntariat, participând activ la toate proiectele derulate aici, "Învăț pentru propria viață", "Avem o casă, ajutați-ne să o facem ACASĂ", "Zile dulci la Căsuța Bucuriei", etc. În urma unei colaborări de excepție și a legăturii sufletești tot mai puternice cu micuții de aici, am acceptat provocarea de a fi Ambasadorul Casei de Copii Căsuța Bucuriei. În această calitate reprezint cu mândrie și responsabilitate cauza copiilor, contribuind cu tot ce îmi stă în putere la bunăstarea, sănătatea și educația lor.

Nimic din toate acestea nu ar fi căpătat valoare, speranță, emoție constructivă, pragmatism, fără de modele profesionale, precum asistenții sociali.

Mă înclin în fața lor și le doresc ca binele pe care îl dăruiesc în fiecare zi să se întoarcă spre ei și familiile lor.

Asistenții sociali au cea mai nobilă misiune, aceea de a-și dedica viața și a-i servi pe ceilalți mai presus de sine. Totodată, ei desăvârșesc binele în condiții grele, cu resurse modeste și cu o răsplată mai mult sufletească decât materială.

Eu îi consider un fel de "martiri" ai României, de aceea cred că trebuie valorizați și respectați de toți. Cred că statutul lor ar trebui discutat cu toată responsabilitatea de către decidenți, astfel încât asistenții sociali să fie încurajați și mai mult în urmarea acestei căi profesionale, care în definitiv este o vocație. Nu oricine poate fi asistent social, motiv pentru care trebuie să îi prețuim la adevărata lor valoare pe cei care îndrăznesc să pășească în această lume plină de suferință.

Evenimente luna martie

Atelier de lucru „**Autocunoașterea profesională a asistentului social prin tehnici de psihodramă**”, organizat de către Sucursala CNASR Bihor, în luna martie 2018, respectiv creditarea activității cu un număr de 2 credite profesionale.

Workshop „**Dialog activ între membrii comunității în vederea sprijinirii persoanelor vulnerabile**”, organizat de Sucursala Teritorială Vaslui în parteneriat cu Fundația World Vision -Biroul Zonal Iasi&Vaslui

Comisia de avizare si atestare profesionala a analizat 10 dosare pentru obtinerea de credite profesionale si reavizare furnizor.

Alegeri au avut loc in jud: Iasi, Bihor, Calarasi.

Comisia de avizare si atestare profesionala a analizat **159 de dosare** pentru obtinerea avizelor de exercitare ale profesiei.

Manifestare dedicată Zilei Mondiale a Asistenței Sociale, vineri 30 martie 2018, ora 10.00 în Aula Magna "Mihai Eminescu", Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" din Iași.

Evenimentul este organizat de către Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" din Iași, Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice, Departamentul de Sociologie și Asistență Socială în parteneriat cu Sucursala Teritorială Iași a Colegiului Național al Asistenților Sociali din România, Direcția de Asistență Comunitară Iași, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Iași, Inspectoratul Școlar Județean Iași.

Asistenții sociali înscriși în Colegiului Național al Asistenților Sociali din România vor primi **1 credit profesional** pentru participarea la Zilele Asistenței Sociale.

Campania Toată țara în picioare pentru Asistența Socială:

23 martie, Harghita

Oportunități de finanțare

AM POCU a publicat lista finală a cererilor de finanțare aprobate pentru apelul „România profesională – Resurse umane competitive“

Interreg Europe: Următorul apel de proiecte va fi deschis pe 7 mai 2018! Află care sunt proiectele finanțate pe apelul 3!

ADR Centru a publicat Catalogul surselor de finanțare – martie 2018. Acesta cuprinde programele de finanțare nerambursabilă active finanțate de Uniunea Europeană și Guvernul României.

Programe Start-up (POCU): A început înscrierea pentru cursurile de antreprenoriat! Sunt gratuite și îți deschid calea către finanțarea propriei afaceri!

A fost lansat apelul de proiecte „Voluntari UE pentru ajutor umanitar”

www.fonduri-structurale.ro

Așteptăm sugestiile și propunerile voastre în legătură cu informațiile pe care vreți să le regăsiți în viitoarele numere ale newsletterului

Contact

București, Str. Biserica Amzei, nr.29, et.3, sector 1,
cod postal 010393

tel1: 0748 124 585

tel2: 021 317 51 25

fax1: 031 817 20 47

fax2: 021 317 24 30

e-mail: cnasr@cnasr.ro

site: www.cnasr.ro

